

Nooit meer slapen

Willem Frederik Hermans

Download now

Read Online ➞

Nooit meer slapen

Willem Frederik Hermans

Nooit meer slapen Willem Frederik Hermans

Nooit meer slapen is het meesterlijke verhaal van de jonge geoloog Alfred Issendorf, die in het moerassige noorden van Noorwegen onderzoek wil verrichten om de hypothese van zijn leermeester en promotor Sibbelee te staven. Issendorf is ambitieus: hij hoopt dat hem op deze reis iets groots te wachten staat, dat zijn naam aan een belangrijk wetenschappelijk feit zal worden verbonden. Deze ambitie hangt samen met het verlangen het werk van zijn vader, die door een ongeluk tijdens een onderzoekstocht om het leven kwam, te voltooien. Nooit meer slapen is een grootse roman over grote dromen.

Nooit meer slapen Details

Date : Published 1974 by De Bezige Bij (first published 1966)

ISBN : 9789023401735

Author : Willem Frederik Hermans

Format : Paperback 251 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature, Literature, Classics

 [Download Nooit meer slapen ...pdf](#)

 [Read Online Nooit meer slapen ...pdf](#)

Download and Read Free Online Nooit meer slapen Willem Frederik Hermans

From Reader Review Nooit meer slapen for online ebook

Sonya says

???? "?????? ?????" ??? ???? ? ? ? ???? ???? . ????? ? ? ?????? ???? ?????? ???? ????? ???? ???? . ????? ? ?
???????? ???? ? ????????? ???? ???? ????? ? ???? ????? ? ????? ? ???? ????? ? ? ? ?
????? ???? ? ? ????? ? ? ???? ????? ????
???????? ? ? ? ???? ???? ????? ? ? ? ? .
????? ? ? ????:
?????? ? ? ?????
?????? ? ? ? ? . ?
?
? ? ? ? .
? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? .

Stéphane Vande Ginste says

Hét grote meesterwerk van Willem Frederik Hermans, een auteur die ik nog helemaal moet ontdekken. Het relaas van de jonge student geologie, Alfred Issendorf, die in het wilde noorden van Noorwegen - daar waar de zon nooit ondergaat - onderzoek wil gaan verrichten om de hypothese van zijn promotor te staven. De tocht van Alfred begint in gezelschap van andere "collega's", maar uiteindelijk blijft hij helemaal alleen over. Van onderzoek is niets gebeurd. De trektocht was een andere zoektocht geworden: een zoeken naar zichzelf bijvoorbeeld. In hoofdstuk zeven vertelt Hermans iets dat relevant is voor deze roman. Hij heeft het daar over drie belangrijke stadia in de geschiedenis van de mens. Tijdens het eerste stadium kent de mens zijn eigen spiegelbeeld niet: hij stelde zich nog geen vragen over een "zelf". Tijdens het tweede stadium is de mens narcistisch geworden: "voor het eerst ziet "ik" zich "zelf". Psychologie was nog niet nodig, want de mens was voor zichzelf wat hij was, namelijk zijn spiegelbeeld. Het derde stadium begint met de uitvinding van de fotografie: een camera kan niet meer liegen... Het twijfelen aan zichzelf ontstaat en laait op tot radeloosheid: de psychologie komt tot bloei.

De tocht van Alfred gaat door deze drie stadia. Hij begint in het derde stadium en eindigt in het eerste stadium: volledig alleen met zichzelf. Hermans gebruikt in zijn roman een massa symboliek. Staat de tocht van Alfred niet voor het leven zelf? Het zoeken naar zichzelf, naar de "waarheid". Het kompas: geeft richting aan - raakt kwijt onderweg... De vele spiegels.... een ravijn net voor hij zijn metgezel Arne verliest...

Het grote thema van de roman is ook de inspanning die het hoofdpersonage doet om te voltooien wat zijn vroeg overleden vader niet heeft kunnen voltooien... Zijn we daar allemaal niet ten prooi aan? "Nooit meer slapen" voor dat dit voltooid is, of "Nooit meer slapen" zoals dood zijn...

Veel vragen over godsdienst en de zin van het leven zijn hier aan de orde. Deze dialogen zijn boeiend om te lezen en geven de filosofische ondertoon aan deze roman. Tot slot schrijft Hermans zeer ironisch over het academisch reilen en zeilen (zie "Onder Professoren!"). De moeder van Alfred die romans recenseert die ze zelf niet gelezen heeft, een professor die zijn aversie tegenover een collega uitspeelt op zijn student...

Deze roman is terecht een groot meesterwerk.

Esmée says

I really hate mosquitoes.

Wouter says

Teleurstelling is routine

Stef Smulders says

Ook bij herlezing na tientallen jaren nog steeds heel goed, vlot geschreven en spannend. Wat mij nu vooral opviel waren de humor en slapstickachtige scenes en de originele beeldspraak: "De hand van mijn tong zoekt in een diepe zwarte zak naar woorden ..."; "de zon heeft schaduwen als zwarte ski's aan mijn voeten gebonden."; "De zon ... duwt licht en hitte naar ons toe als met een bulldozer."; "Zijn armen zijn dik en blubberig als de armen van een harpiste."; "Zeventien sigaretten. Bruine drab is opgetrokken in hun witte doktersjasjes." Verder leiden de recht-voor-zijn-raap discussies tussen de geologen soms tot hilarische conclusies. Ook de paranoïde complottheorieën van Alfred over het hoe en waarom van de ontbrekende luchtfoto's werken op de lachspieren, want zijn heel herkenbaar.

Het Nederlands begint een beetje te verouderen met uitdrukkingen die we tegenwoordig niet meer gebruiken.

Dit is een voorbeeld van een roman waar veel betekenis in verstopt zit en waar nog veel over te zeggen valt, los van het verhaal zelf. Ik zie dat wat Alfred overkomt als een voorbeeld van wat hijzelf eerder in de roman aanhaalt, als uitspraak van de door Hermans zo bewonderde Wittgenstein: de manier waarop iemand ertoe gekomen is iets te begrijpen, verdwijnt in datgene wat hij begrepen heeft. Al zijn inspanningen zijn voor niets, dat wil zeggen dat hij zijn oorspronkelijke doel niet bereikt. Maar hij slaagt er wel in om zich los te maken van zijn door zijn moeder ingefluisterde obsessie: dat hij de dood van zijn vader zou moeten wreken. Dat er vlak na zijn vertrek een meteoriet inslaat, doet er niet meer toe: de obsessie is verdwenen.

Bijzonder indrukwekkend is de passage waar hij Arne terugvindt. Door theodoliet ziet Alfred een sneeuwhoen: is dat de ziel van Arne? Of is dat de prooi die Arne had moeten vangen, Arne=adelaar, neergestort. Ook zijn doel, iets groots verrichten ondanks zijn vader, heeft hij niet bereikt, netzomin als Alfred. Arne lijkt het spiegelbeeld van Alfred, zijn vadercomplex is het tegenovergestelde van dat van Arne.

Interessant en van belang is ook de theorie in een van de gesprekken over de drie stadia van het menselijk bewustzijn: 1. De onbewuste, instinctieve fase, 2. De narcistische fase, met een egocentrisch bewustzijn, het ik is het centrum van de wereld en 3. De schizofrene fase waarin het ik versplinterd is, zichzelf als een ander ziet, overbewust van de eigen daden. Alfred lijkt tijdens de tocht telkens in een van die drie fases te verkeren. Hij gaat eigenlijk puur instinctief de reis aan, gestuurd door onbewuste of halfbewuste motieven. Het egoïstische ik krijgt de overhand in de passages waar hij gedwardsboomd wordt en tot moord in staat is. In de schizofase is Alfred zich helder bewust van de hopeloosheid van zijn project. Uiteindelijk wint dat besef het van de andere twee.

Willem says

aan het herlezen.

Oorspronkelijk in een tijd gelezen toen de norvagistische gekte nog geen bezit van me genomen had...

Allereerst valt me nu op het lelijke HET fjord ipv DE fjord. Fout zal het wel niet zijn, maar fjord is in het noors of deens nou eenmaal niet onzijdig. Een tweede lelijk ding is het gebruik van Drontheim voor Trondheim. Het is een verouderde vernederlandste vorm, in de geest van vormen als kopenhagen, wenen of dusseldorp... Verder komt er een Noor in het boek voor die Hvalbiff heet, een in Noorwegen onmogelijke naam want het betekent Walvisbiefstuk... Grapje van Hermans.... Een ander personage heet Qvigstad, voorwaar een zeldzame naam die ook in 2013 in Noorwegen maar 135 keer voorkomt, hij is misschien ontleend aan de bekende verzamelaar van Lappensprookjes Just Knud Qvigstad. Waarom gravlaks bij WFH gravlachs heet, en hij van het gerecht fredagsruller (vrijdagsrolletjes) lordagsrüll maakt (lørdag = zaterdag) blijft een raadsel. (wordt vervolgd)

(halverwege het boek) Wat een wijsneus is die hoofdpersoon... Soms op het irritante af... Soms geestig... Zijn lievelingswoord is "niemendal" i.p.v. niets of niks, precies zoals ik me Hermans zelf herinner van tv-optredens... Alleen mijn grootvader gebruikte dat woord... De naam van een Noors personage Nummedal is gekozen omdat dat op niemendal lijkt... Het moeizame lopen tijdens het begin van de expeditie is goed beschreven, ook het terrein en de begroeiing, al zegt de hoofdpersoon niks van botanie te weten en noemt hij alleen dwergberk en een of andere wilgensoort... (wordt vervolgd)

(een paar dagen later) Met de muggen valt het nog steeds mee, ik bedoel, je gaat niet echt meevoelen met de hoofdpersoon zijn jeuk, wel voert verteller sprekende muggen op (geestig of ouderwets melig? ik ben er niet uit...) Verder nog steeds tamelijk slaapverwekkende (nou ja, ik lees dan ook voor het slapengaan) lulpraatjes (wetenschapsfilosofie enzo) bij het kampvuur; moet ik dat allemaal onthouden omdat het besprokene straks van belang zal blijken? Wel leuk hoe WFH via zijn verteller de literaire kritiek neerzet, schitterend overdreven...

Overigens opvallend dat mijn editie (2e dr. 1966) geen flaptekst heeft, dat was in die tijd kennelijk overbodig; "de nieuwe Hermans" verkocht sowieso wel... (wordt vervolgd)

(boek uit) De passage met de ontmoeting in de bus met het meisje Inger Marie las ik met grote opmerkzaamheid, nu ik er immers alles over zal kunnen lezen - met inbegrip van Hermans' oproep in de Finnmarkse pers van 31 jaar later met als doel de historische Inger Marie terug te vinden - in Karin Anema's boek <http://www.goodreads.com/book/show/95....> De weduwe van Torbjørn Fjellang (Arne in het boek, door de jaren heen met WFH bevriend gebleven) over Hermans: "Ik vond hem vreemd. Soms was hij heel kwaad en dan waren we allemaal erg bang. maar even later kon hij weer grappig zijn." (Anema, p. 94.) Bij Anema ook kleurenfoto's van het gebied van de expeditie - of bergwandeling, zoals het bij Anema heet... Nooit meer slapen erg actueel i.v.m. de meteorieten van de laatste tijd... Toeval?

De Ongeletterde says

Prachtige roman over dromen en verwachtingen, het noodlot, doorzettingsvermogen, onwetendheid,...

Sarina Bouwmeester says

EINDELIJK UIT! Ik vond het echt ontzettend saai :(

Belinda says

3,25 sterren - Nederlandse hardcover - schoolopdracht - Ik heb dyslexia.

En roman over grote dromen, over het werk af willen maken van zijn vader. De ambitie en drang hierna gaat voor mij verborgen onder wollige zinnen.

Laurence says

Ik ga het warm water niet opnieuw uitvinden, dus ik citeer even uit het nawoord door Philip Huff: ... *En dan ademt je roman niet alleen maar nihilisme, maar ook wat humanisme.*

Dit is inderdaad wat dit boek zo fenomenaal maakt. Gedurende het grootste deel van de tijd is dit een door-en-door nihilistische roman, en een typischer antiheld dan Alfred bestaat gewoon niet. Maar de gebeurtenissen op het eind veranderen alles, en laten opeens een warmte toe (en ook een zekere troost aan de lezer) in het verhaal die er daarvoor niet inzat. Waar ik daarvoor het boek wel goed maar ook niet fantastisch vond, zat ik bij de laatste 50 pagina's gekluisterd in mijn zetel. Met tranen in mijn ogen las ik de scène over de busrit naar de bewoonde wereld. En het verhaal laat me niet meer los, en zal dat waarschijnlijk nog lang niet doen. Dit is terecht een klassieker in de Nederlandstalige literatuur.

(4.5 sterren na heel lang twijfelen naar beneden afgerond, omdat ik het toch net geen 5 sterren kon geven)

elisa says

how strange that this book has made such an impression on me; the topic is not among my interests, there is not much going on and the protagonist is a bit of an insecure, self-centred idiot - still the descriptions of the norwegian landscape, the highly philosophical conversations between the characters and in general hermans' style create a strangely gripping if desolate atmosphere.

BlackOxford says

Gezellig om thuis te blijven

Beyond Sleep is a novel of the Dutchman Abroad, a genre not without charm but perhaps an acquired taste. Its moral is typical of the genre: Gezellig om thuis te blijven, It's probably best not to leave the front garden. It was written in 1966 but remained untranslated into English for forty years. This delay makes it even more of a period piece, expressing some of the most important self-criticisms of Dutch society of the time at an effective and safe distance.

Beyond Sleep was written at an important juncture in Dutch history - less than a generation after collaboration with the Nazis as well as the brutal suppression of the Indonesian independence movement; and during a period of growing unrest about immigration from another soon-to-be former colony, the South American country of Suriname. National guilt and a residual Calvinistic moral sensitivity had reached a high point. Simultaneously a growing nationalism and racism were threatening the live-and-let-live equilibrium of a traditionally highly diverse society. What better literary way to relieve some of the tension while addressing the situation than to place a story in an even smaller country than The Netherlands, namely Norway at a third its population, and to play Dutch conditions against a nationalism and racism of the East

Norwegians with regard to the West Norwegians (a standard Dutch joke) as well as the Lapps of the North? The implication is clear: Holland is not at all a bad place to be despite contemporary problems.

Unfortunately, the running in-jokes about Dutch provincialism, practical ineptitude, and lack of worldly wisdom are unlikely to be recognised as such by those unfamiliar with Dutch culture. They are probably too dated even for the Dutch, especially the younger generations. Not that Hermans isn't a competent writer, he is first rate, as is Ina Rilke's translation. Nevertheless, unless the alternating dry and slapstick wit of The Netherlands of mid-twentieth century are your *nieuwe haring*, you may not want to invest the time.

Lalagè says

Ook bij deze tweede lezing vind ik dit weer een briljant boek.

<https://lalageleest.wordpress.com/201...>

Marc says

The most neat Dutch novel I have ever read: a cunningly balanced composition (contrary to the other work of Hermans), beautifully written (especially the desolate 'jungle' of Lapland), and with a clear focus on the absurdity of life, religion and even science. The notorious gloomyness of Hermans is all around, especially in the 'philosophical' conversations of Alfred with other hikers and with himself, but it isn't vexatious, on the contrary, it seems very natural. Beautiful.

Maartje De Groot says

Ik geloof dat ik nooit meer naar Noorwegen wil.

Mahdieh says

... ???? ?? ???? ???? ???? ?? ??? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ????
?? ??? ???? ????.

Stephen Durrant says

W.F. Hermans (1921-1995) is one of the most highly acclaimed post-war Dutch writers. The first two-thirds or so of this novel is Kafkaesque. A somewhat hapless young scientist, eager to prove that small circles of water in northern Norway were caused by meteors, joins up with three more hardened and extremely strange scientists on a geological expedition. He is hardly up to the task and stumbles from one mishap to another, all absurd and at times quite funny. But Hermans seems to have a more serious message in mind. Our hero, who believes his significance as a human being can only be affirmed through a stunning scientific discovery, soon

begins to learn about himself and his capacities of endurance. He eventually comes to realize that what he is striving for will not win him scientific immortality: "I am building a cathedral of unknown proportions, and by the time it is finished I will be long dead and no-one will ever know of my contribution" (p. 119). Perhaps the most noteworthy parts of "Beyond Sleep," at least to this reader, are the philosophical/scientific observations and nice, brief comments about the nature of existence that dot the text. A somewhat humorous example of the former is the following (keep in mind that mosquitoes play a prominent role in this novel . . . like so often in literature set in Scandinavia): "I often wonder whether people realise that they might be completely mistaken about their place in the scheme of things. Remember that stuff about the first being last, the last first? Who's to say we won't be welcomed into the afterlife by a host of mosquitoes? Wielding the sceptre up on the big throne could be a virus--the foot-and-mouth virus, say" (p. 149). As an example of a comment on the absurd nature of our existence, here's a nice statement about how man can keep his self-respect: "By doing his duty, the incomprehensible duty imposed on him by his incomprehensible existence in an incomprehensible world" (p. 176). Yes on that . . . and yes on much else in this book. But two hundred pages of tramping through mosquito-infested sub-artic Norway was a bit much . . . perhaps it was reminiscent of too many unpleasant moments I experienced growing up in Alaska!

Iwan says

4

Mijn kennismaking met Hermans smaakt absoluut naar meer. Iemand nog een tip welke roman ik nu moet gaan lezen?

3

Na het beschrijven van een bodemsoort ('schisteus gesteente') legt Hermans nog even uit waarom hij ervoor kiest om vakjargon te gebruiken. Alleen op die manier kan hij ongebruikelijke beroepen in zijn roman beschrijven en zo ver weg blijven van beroepen als politieagenten, dokters, cowboys en spionnen; de 'karikaturen die corresponderen met de waanvoorstellingen van leken voor wie de lectuur bestemd is.' (p186)

2

Dat Hermans geen fan is van literaire recensenten blijkt als de Nederlandse hoofdpersoon, Alfred Issenberg, een gesprek heeft met een Noors expeditielid. Hij noemt zijn moeder de 'grootste essayiste van Nederland'.

Verderop in het gesprek vertelt hij dat zijn moeder haar boekenessays baseert op recensies uit internationale kranten zonder ooit zelf een boek te lezen. Ook niet de boeken die zij van uitgevers ontvangt.

1

Het eerste dat me opvalt aan dit boek, dat een jaar ouder is dan ik, is het soepele taalgebruik.

Erica (Reading Kitten) says

Wat een irritant boek. Gaat nergens over, behalve gezeur over hoe Alfred zijn jeukende muggenbulten openkrabt en hoe hij zijn knäckebröd opeet, bla bla bla.

Diederik says

****(*)
